Одисей и сенките

/либрето за танцов спектакъл/

първо представяне:
3-ти април, 2012 г., 19.00 часа, Голяма сцена НАТФИЗ, София

режисьор: Едмонд Скот
Хореография: Едмонд Скот
Сценография и костюми: Атанас Темнилов, Мариела Стоева
Музикално оформление: Едмонд Скот и Боян Христов

С танцьорите:
Кирил Асенов
Радослав Йорданов
Ивелина Михайлова
Яница Шопова
Цветина Матова
Ина Гергинова
Маргарита Христова
Петя Попова
Златина Димитрова
Стефан Вучов
София Владева
Пламена Томова

manuiloff.com @ Александър Мануилов, 2012 г.; за лично ползване @Alexander Manuiloff, 2012; not for commercial use

Одисей и сенките

I.
Одисей слиза в страната на сенките,
да зададе един въпрос.
Слиза,
а в същото време е горе, под палещите лъчи на слънцето.
На острова, до морето.

Ладия с мълчалив гребец във нея се носи по реката.
Понася го, отнася го
на другия бряг,
макар че това не е бряг.

„–Страх ли те беше?
– Да. Знаеш ли колко големи бяха вратите?”

2.
Там

сенките се будят любопитни.
Една след друга, една през друга
идват да погледат новия пътник,
който е дошъл да види тях.
И да чуе
техните истории.

3.
Трите мойри тиктакат неуморно.
Като пазач при свиждане в затвор.

Едва ли щяха да го пуснат,
ако не беше мъж,
успял за себе си да каже,
че е никой.

4.
Сянката на майка, сенките на брат и на сестра —
танцуват съдбите си.
Майката обича повече момчето.
Майката обича повече момичето.
Братът и сестрата обичат повече себе си.
Одисей разбира,
или може би сънува,
че това
не е чия да е майка,
изобщо даже
не.

manuiloff.com @ Александър Мануилов, 2012 г.; за лично ползване @Alexander Manuiloff, 2012; not for commercial use

И това там не е кой да е брат,
нито коя да е сестра.
Не.
Умрели са, преди да се е върнал.
Итака е далеч.
Нищо не говорят.
За малко
той се включва в танца им.
Допирът на нежна майчина ръка.

Да се оставиш да бъдеш дете,
да бъдеш бебе.
Колко е странно да знаеш тия неща
от по-рано.

Мойрите тиктакат неуморно.

Душите с птичи крясък
налитат
на поднесените дарове.

6.
Един чувал.
Един чувак.
Един човек в чувал —
жена оплетена във черна мрежа.
Тя обича него. Тя го иска.
– Махни се, жено,
не съм за тебе.

Откъсва се, отива си.

Но тя ще го догони.
О, как ще го догони.

Как ще се вплете във него.
Във вените му ще се влее.
В сънищата му ще влезе.
По тялото му ще обточи стан.

– Махни се.
– Кажи „махни се" на ръцете си!
– Махнете се.
– Но виждаш, че не искат да се махнат!
– Не искат да се махнат.

Целувка.
Ти си мой. А ти си моя.
Притежание. Предмет.
Чувал.
Влез в чувала.

manuiloff.com @ Александър Мануилов, 2012 г.; за лично ползване @Alexander Manuiloff, 2012; not for commercial use

Влез!
Да –
така – –
...
да дишаме дълбоко!

Одисей преглъща,
мойрите въздъхват, заглеждат се,
във въздуха увисват

5.
По нататък –
две сестри.
Те се борят
за един мъж.
Колко странно,
че няма такива руси коси
в Гърция...
И мъжът не прилича на грък,
а все пак в него
Одисей разпознава
– или си мисли, че разпознава –
кого...
Измамното царството на мъртвите!
Коварната липсата на време!

„*Как да се върна у дома*?"

Откъсва се, отива си
не иска да остане там.

Но разказите са безкрайни
...
Налитат като хищници
на дарове донесени от слънчевия бряг.

А при толкова много истории,
как да не забравиш своята.

7.
Ето
двама братя.
Единият е мъртъв. Другият го гони.
Или може би обратно.

„*Олимп и Времето са едно и също*,"

Сизифе.

manuiloff.com @ Александър Мануилов, 2012 г.; за лично ползване @Alexander Manuiloff, 2012; not for commercial use

8.
Сирените са също мъртви.
Нима и те отиват в царството на сенките?
И колко странно – че не със глас,
ами със тяло.
Одисей се пуска по спиралата към тях.
И няма връщане назад.

„*–Как се раждат малките охлювчета?*

–Ела, ела!"

Много неразумно в царството на мъртвите
въпросите да си забравиш.
Лесно е да чуеш чужди гласове,
но не и своя.
Оплиташ се, оплитат те.
Това е.

9.
Мойрите тиктакат неуморно.
Прокоби бият над
съня на Никой.
Ще го върнат ли назад,
ще го задържат ли,
или всъщност той не ги
интересува?

Измежду нишките,
които режат и предат,
те се забавляват още
със древните си мойренски играчки:
гранична светлина,
високи токчета
и книга на живота.

Безмилостни изглеждат
защото нямат памет.
Не са привързани към нищо,
и могат и най-ценното си
да забравят и захвърлят.

10.
В съня си Одисей
отваря книгата
с пропорците на живота.
Опитва да чете,
но не е като за него тази работа.

manuiloff.com @ Александър Мануилов, 2012 г.; за лично ползване @Alexander Manuiloff, 2012; not for commercial use

Касандра идва
да си вземе
каквото на нея й се пада.
Тефтерът, изписан с
нишки на езика,
който тя разбира.

Одисей остава да стои
с ръце замръзнали във
въздуха
като Колесничарят от Делфи,
загледан вечно в хоризонта.

Касандра ще разкаже
за съдби на хора
още неродени,
други — още не умрели
и такива
отминали отдавна.

Плашещо ще се окаже,
умението да четеш.

Съдби, разхвърляни по пода.

Одисей ще пробва да намери
своята.
Да види отговора на въпроса,
който вече е забравил.

II.
Сенки идват
и всяка търси своето парче съдба.
Те се лутат в мрака
и после
ще се свият в себе си и в ритъма.

Мойрите тиктакат неуморно.

Дали ще пуснат Одисей
да се завърне,
дали ще го събудят,
ще помни ли или ще забрави
знаят само те.

Сегашно, минало и бъдеще,
отвъдно и реално
оплели са в едно.
А възелът не ги интересува.

manuiloff.com @ Александър Мануилов, 2012 г.; за лично ползване @Alexander Manuiloff, 2012; not for commercial use